

vuurland

Ander werk van Pascal Engman

Patriotten (2018)

PASCAL ENGMAN

Vuurland

Vertaald door Ydelet Westra

amsterdam . antwerpen

Oorspronkelijke titel *Eldslandet*

Copyright © 2018 Pascal Engman

Oorspronkelijke uitgever Piratförlaget, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Copyright vertaling © 2020 Ydelet Westra / Uitgeverij Volt

Omslag bij Barbara

Omslagbeeld © Everst / Shutterstock

Foto auteur © Anna-Lena Ahlström

isbn 978 90 214 1765 3 / nur 332

www.uitgeverijvolt.nl

Ter herinnering aan de jonge, idealistische generatie mannen en vrouwen wier leven en dromen tijdens de Chileense dictatuur in de martelkamers zijn afgenomen.

Colonia Dignidad was een Duitse kolonie in Zuid-Chili, die een gebied bijna zo groot als Liechtenstein bestreek. Sinds 1961 hebben de bewoners van de kolonie zich schuldig gemaakt aan seksueel misbruik van kinderen. Een groot deel van de daders waren oud-militairen.

Na de militaire coup in september 1973 ontstond er een nauwe samenwerking met de dina, de geheime dienst van generaal Augusto Pinochet. De Duitsers voerden executies en martelingen uit en produceerden chemische wapens.

De buitenwereld werd afgeschermd door middel van prikkeldraad, stroomhekken en bewegingssensoren. Mannen en vrouwen leefden gescheiden. Kinderen werden na de geboorte bij hun moeder weggehaald. Kalenders, kranten en klokken waren verboden.

Zowel de cia als nazi-jager Simon Wiesenthal beweert dat Josef Mengele, 'de engel des doods', die berucht was om zijn wrede experimenten op Joden, zo nu en dan in Colonia Dignidad verbleef.

Vaststaat dat Augusto Pinochet de kolonie heeft bezocht.

De oprichter en leider van de kolonie, voormalig nazioffi cier Paul Schäfer, werd in 2006 veroordeeld tot drieëndertig jaar gevangenisstraf wegens seksueel misbruik van vijftientwintig kinderen.

Het dorp bestaat nog steeds.

Het heet nu Villa Baviera.

Proloog

Matilda Malm was in haar drieëntwintigjarige leven nog nooit zo ongelukkig geweest. Een week daarvoor had haar vriend, Peder, haar gevraagd op de bank te gaan zitten, hij had haar hand gepakt en haar diep in de ogen gekeken. Ze had het helemaal verkeerd begrepen. Ze dacht dat hij eindelijk de moed bij elkaar had geraapt, dat het er nu eindelijk van zou komen. Toen Peder zijn lippen van elkaar deed, begon Matilda te bedenken welke vriendin ze het eerst over zijn aanzoek zou vertellen.

In plaats daarvan liet hij weten dat hij iemand anders had leren kennen. Ene Sara. Hij had haar beschreven als een aardige collega, met wie hij na het werk weleens ging borrelen en met wie hij kon lachen tijdens saaie zakendiners met klanten van zijn pr-bureau. Maar het zat dus heel anders. Hij had zijn koffers al gepakt, ze stonden in de slaapkamer. Toen hij de deur uit was gelopen, was Matilda naar het raam gevlogen om Brantingsgatan in te kijken, waar ze Peder zijn bezittingen in een stationwagen van Taxi Stockholm zag zetten. Ze had hem nageroepen. Maar hij was in de auto gesprongen en weggereden.

Sindsdien had ze hem exact vijfenzeftig keer gebeld.

Hij had niet één telefoontje beantwoord.

Matilda hield het Patek Philippe-horloge in het licht. Het bandje glom, de wijzerplaat gaf aan dat het zo dadelijk lunchtijd was. De fascinatie die ze de eerste weken had gevoeld als ze een horloge van bijna een half miljoen kronen in handen had, was verdwenen. Dit exemplaar was van een graaf, die het had laten repareren en vanmiddag weer zou komen ophalen.

10

Ze legde het kleinood in het doosje, dat ze in de kluis stopte.

In Biblioteksgatan haastten goedgeklede mensen zich naar hun driehonderd-kronenlunches. Twee toeristen stonden met hun neus tegen de etalageruit aan gedrukt. Een ordehandhaver liep met grote passen achter hen voorbij.

Matilda trok haar donkere kokerrok recht en wilde net naar het kantoortje van haar bazin, Laura, gaan om te vragen of ze mocht lunchen, toen de telefoon ging.

‘Horlogerie Bågenhielms. U spreekt met Matilda,’ zei ze conform het protocol.

‘Ja. Hallo. Met Carl-Johan Vallman. Ik heb een horloge bij jullie gekocht, dat ik even na wil laten kijken.’

Matilda wist meteen wie hij was. Het afgelopen jaar had hij maar liefst twee Patek Philippes bij hen gekocht. Carl-Johan Vallman zag er niet rijk uit. Met zijn schouderlange haar en gescheurde spijkerbroek leek hij meer op een surfer. Daarom had ze meteen zijn naam gegoogeld toen hij de winkel had verlaten. Zo was ze te weten gekomen dat hij op haar leeft ijd een beleggingsfonds

was gestart, dat op dit moment op anderhalf miljard kronen werd geschat.

‘Dat is prima,’ zei ze. ‘Wilt u dat we het komen ophalen?’

‘Nee, ik heb al een dhl-koerier gestuurd,’ antwoordde hij. ‘Hij kan elk moment bij jullie zijn. Ik had wat eerder moeten bellen, maar er kwam steeds iets tussen.’

‘Geen probleem.’

Toen zag Matilda iets bewegen bij de deur. Er stond iemand in het gele uniform van het koeriersbedrijf dhl. ‘Hij is er inderdaad al. Ik doe even open. Ik bel u zo terug, dan kunt u uitleggen wat er precies moet gebeuren.’

‘Perfect.’

Matilda hing op en drukte op het knopje naast de pas-scanner. De koerier stak zijn duim omhoog en duwde met zijn schouder de glazen deur open. Het eerste wat ze bedacht, was dat hij er opvallend goed uitzag. Onder zijn pet staken bruine krullen uit. Hij was breedgeschouderd en ruim een halve kop groter dan zij,
11

had blauwe ogen en een geprononceerde kaaklijn. Het tweede wat ze vaststelde, was dat ze de afgelopen week niet zo naar een man had gekeken.

Hij zette het pakje voor haar neer, toen ze haar derde constatering deed: het was augustus, maar toch droeg hij een jas en dunne, witte handschoenen.

‘Ik zal je niks aandoen, dat beloof ik je. Hoor je me?’

Verbaasd deed ze haar mond open, maar hij hield zijn vinger tegen zijn lippen.

‘Niet praten, doe maar gewoon wat ik zeg, dan ben ik zo weer weg. Oké...’ Zijn blik ging naar haar revers. ‘Matilda?’

Zijn hele persoon straalde rust uit.

Matilda knikte.

‘Goed. Ik wil dat je de deur van het kantoor openmaakt.’

Matilda liep om de toonbank heen. Haar hand beefde hevig toen ze hem optilde om de viercijferige code in te toetsen. Het lampje werd rood.

‘Sorry, ik...’

‘Rustig maar,’ onderbrak hij haar. ‘Ik doe het wel. Zeg maar wat de code is.’

‘Vierendertig, tweeënvijftig.’

Hij toetste de cijfers in. Stak langzaam zijn hand uit. Matilda deinsde terug toen hij voorzichtig haar hand pakte.

‘Je duim, Matilda,’ zei hij. Hij keek bijna geamuseerd.

‘S...sorry.’

Toen legde hij haar duim voorzichtig op de vingerafdrukscanner. Het lampje werd groen en het slot klikte open.

‘Ik moet je vragen mee te gaan,’ zei hij zachter terwijl hij de deur opendeed.

‘Mijn baas zit beneden,’ fl uisterde ze.

‘Weet ik.’

Ze liepen de trap af. Zij eerst. Hij vlak achter haar aan.
De deur van het kantoorje stond open. Haar hart ging tekeer.
Matilda vroeg zich af wat de man wilde dat ze zou doen.
Hij legde zijn hand op haar schouder, liep langs haar heen
12
en gebaarde haar te blijven staan.
Hij verdween in Laura's kantoor. Matilda begon te wankelen
en zocht steun bij de muur. Toen hoorde ze Laura gillen. Vervolgens
zijn stem, kalm maar beslist. Zou ze naar boven rennen
en de alarmknop indrukken?
Maar dan was Laura alleen met hem, en ze wist niet of haar
benen haar konden dragen. Hij leek Laura instructies te geven.
Zijn toon was bedachtzaam, verre van agressief.
Een paar tellen later stond hij weer in de deuropening. Matilda
drukte zich tegen de muur aan om hem erlangs te laten.
'Over drie minuten mag je weer naar boven gaan, maar tot die
tijd blijf je hier,' zei hij terwijl hij langsliep.
Hij bleef even staan, trok zijn pet recht en drukte op het knopje
om de deur open te maken. Toen was hij weg.

Deel i

15

1

Op tweeënveertigjarige leeftijd zou politie-inspecteur Vanessa Frank voor het eerst naar een psycholoog gaan. Ze was de enige patiënt in de wachtkamer. Rechts van haar lag een stapel kleurige weekbladen. Ze pakte er een, legde het op haar schoot en bladerde het afwezig door terwijl ze haar oude portie snus verving door een nieuwe. Als ze niet at, sliep of sportte had ze een portie Göteborgs Rapé-snus onder haar lip. Al vijftien jaar lang. Nadat ze Cuba had verlaten, had ze de sigaretten verruild voor snus.
'Vanessa. Vanessa Frank?'
Vanessa keek op en zag een kleine vrouw met kort haar in een mosterdgele tuniek. Samen met haar hoornen bril bevestigde ze daarmee alle vooroordelen die Vanessa over het uiterlijk van therapeuten had.
'Ingrid Rabeus,' zei de psycholoog met een vriendelijke glimlach. Vanessa stond op en wilde haar hand uitsteken, maar Ingrid Rabeus draaide zich om en liep door een smalle gang weg.
Ze werd een kamer binnengelaten met een bureau en twee stoffen fauteuils – een groene en een blauwe. Ingrid Rabeus wees haar de blauwe aan, die met de rugleuning naar het raam stond, en vroeg Vanessa te gaan zitten.
Op de ronde salontafel stond een vaas met een witte bloem, naast de vaas lag een doos tissues. Ze boog naar voren om aan

de bloem te ruiken; hij bleek van plastic te zijn.

De psycholoog nam plaats op de fauteuil tegenover haar en sloeg haar benen over elkaar.

‘Om te beginnen wil ik vragen waarom je hier bent.’

16

‘Ik zit midden in een echtscheiding en heb dronken achter het stuur gezeten,’ antwoordde Vanessa.

‘Een echtscheiding is zwaar,’ zei Ingrid Rabeus neutraal.

‘Nee, niet echt. De echtscheiding is het probleem niet.’

De therapeut leek verbaasd, maar herpakte zich snel.

‘O nee?’

‘Helemaal niet, eigenlijk. Het probleem is dat ik door mijn collega’s ben gepakt terwijl ik met drank op achter het stuur zat. Nu heb ik een gedwongen time-out gekregen terwijl zij beslissen of ik mijn baan mag houden of niet. Als teken van goede wil heb ik mijn bazen beloofd naar jou toe te gaan.’

‘Dus je wilt hier helemaal niet zijn?’

De mond van de therapeut vormde zich tot een begripvolle glimlach.

‘Eerlijk gezegd niet, nee. Ik had alcohol in mijn bloed terwijl ik autoreed, en dat was dom. Helemaal gezien mijn baan. Ik snap dat ik niet zomaar weer aan de slag kan, want dan zou er iets grondig mis zijn met ons rechtssysteem.’

‘Je bent dus politieagent?’

‘Politie-inspecteur. Teamchef van wat tot voor kort de Novagroep heette.’

‘Juist ja. Hoelang zijn jullie getrouwd geweest, jij en je exman...? Hoe heet hij trouwens?’

‘Svante. Twaalf jaar.’

‘Dat is een lange tijd. Hebben jullie...?’

‘Kinderen? Nee. We hebben geen kinderen.’

Het was even stil. Vanessa hoorde het verkeer op Hornsgatan voorbijrijden. Ze wilde de zon in. Weg van Ingrid Rabeus en haar plastic bloem.

‘Weet je wat me stoort?’ vroeg Vanessa na een tijdje.

‘Aan je scheiding?’

‘Nee, aan therapie in het algemeen.’

Ingrid Rabeus ging verzitten.

‘Vertel.’

‘Iedereen beweert dat psychische problemen zo’n taboe zijn.

17

Maar dat is helemaal niet waar. Bekende en half bekende mensen doen niets anders dan in talkshows koketteren met hoe klote ze zich voelen. Ze zitten een halve werkweek per maand bij iemand zoals jij, zeggen ze. En dat kunnen ze zich veroorloven omdat ze geen echte baan hebben. Zij krijgen niet op hun donder als ze niet bij een première komen opdagen. Maar ik heb wel een echte baan. In het beste geval voorkom ik dat mensen een misdrijf plegen. In het ergste geval zorg ik ervoor dat ze gepakt

worden als ze dat wel doen. En elke seconde dat ik hier zit, word ik daarvan weerhouden.'

Ingrid Rabeus deed haar mond open om iets terug te zeggen, maar bedacht zich toen.

'Trouwens, je ziet eruit als een prototype psycholoog,' zei Vanessa.

'Is dat zo?'

'Ja.'

'Leg eens uit.'

'Niet lullig bedoeld, maar ik denk dat het door de combinatie van je bril met je tuniek komt.'

'Oké.'

Ingrid Rabeus trok haar mond samen, waardoor er tussen haar neus en bovenlip rookrimpels verschenen.

'Ik heb veel mensenkennis,' zei Vanessa.

'O ja?'

'Laat me eens raden. Je zit op Afrikaans dansen.'

'Dat klopt,' zei ze. 'Maar zullen we het nu weer over jou gaan hebben?'

Vanessa keek met een schuin oog naar de klok. Tien minuten. Ze kon zich niet voorstellen hoe ze het hier nog vijfendertig minuten kon volhouden.

'Dus je hebt met drank op achter het stuur gezeten, zei je?'

'Ja, maar ik ben geen alcoholist, ook al weet ik dat alle alcoholisten dat zeggen.'

Ingrid Rabeus' begripvolle glimlach werd steeds geforceerder.

'Ben je sinds de scheiding meer gaan drinken? Of ervoor al?'

18

'Nee, ik ben het niet op een zuipen gaan zetten door die toestand met Svante. Maar ik ben juist meer gaan drinken nadat ik gepakt was voor rijden onder invloed. De meeste verstandige mensen brengen hun alcoholconsumptie na zo'n gebeurtenis omlaag, maar ik niet. Ik ben meer gaan drinken.'

'Meer?'

'Ja. Ik zit overdag thuis in plaats van op mijn werk. En aangezien ik niet alleen wil sterven, ben ik op Tinder gegaan, die dating-app. Ken je die?'

'Ik heb erover gelezen.'

'Nu zit ik twee, soms drie avonden in de week tegenover een kalende man van middelbare leeft ijd, die over zijn totaal oninteressante leven vertelt terwijl hij hoopt dat ik hem voor een troostwip mee naar huis neem. Dan verveel ik me zo dat ik grote hoeveelheden alcohol naar binnen werk om mezelf te verdoven.' De therapeut leunde naar voren, zette haar bril recht en knipperde met haar ogen.

'Waarom zijn jij en Svante uit elkaar gegaan?'

'Omdat we op elkaar uitgekeken waren.'

'Heeft hij een nieuwe vrouw ontmoet?'

'Got me, doctor. Een jonge actrice die Johanna heet. En nu krijgen

ze samen een kind. Svante is regisseur. Of dramaturg, zoals hij het zelf noemt. Ik ben blij voor hem, ook al weet ik dat ze het al een jaar met elkaar deden voor ik hem eruit heb gegooid.'

'Je bedoelt dus dat hij vreemd is gegaan?'

'Ja. Hij heeft naast de pot gepiest, zoals ze dat zeggen. En dit is zeker het moment waarop mensen er zo een pakken?' Vanessa wees naar de tissues. Pakte er een, haalde het zakje snus uit haar mond, stopte het in de tissue, die ze op de tafel legde. 'Je wilt dat mensen hier gaan huilen? Ik zal je iets vertellen. Mijn hele volwassen leven heb ik één keer gehuild. Wil je weten wanneer?'

'Ja.'

Vanessa boog naar haar toe en zei op fluisterton: 'Dat vertel ik je niet.'

'O nee?' vroeg Ingrid Rabeus met opgetrokken wenkbrauwen.

19

'Nee. Het is vast heel goed en louterend om te huilen. Mensen huilen hier tranen met tuiten, en dat zal ze vast goeddoen. Als jij 's avonds naar huis gaat, denk je dat je tot hen bent doorgedrongen, dat je goed werk hebt verricht. Weer een zieltje hebt gered. Dat doe je vast en zeker, je lijkt me vriendelijk en slim en je bent vast naar een goede universiteit geweest. Maar ik kan je één ding beloven: je zult me nooit zien huilen, want ik huil niet.'

Anderhalf uur na haar gesprek met Ingrid Rabeus zat Vanessa op een barkruk in Luigis Espresso in Roslagsgatan de krant door te bladeren. Om de twintig tellen wierp ze een blik op de ingang van zonnestudio Solkungen. Haar informant Reza Jalfradi kon daar elk moment verschijnen.

Ze was op dit moment de enige klant in het koffi etentje.

De barista, die zijn stropdas in zijn witte overhemd had gestopt, schraapte zijn keel.

'Nog een koffi e, signora?' vroeg hij met een Zuid-Zweeds accent.

Ze draaide de barkruk naar hem toe en hield hem haar lege koffi eglas voor. Terwijl hij haar inschonk, bedacht ze wat haar het meest stoorde: de ingestopte stropdas of het feit dat hij haar 'signora' had genoemd. De jongen was blond en zijn huid zo bleek dat hij waarschijnlijk al rood werd als je er met een zaklamp op scheen.

'Dank je.'

Vanessa sloeg de cultuurbijlage open en keek recht in het gezicht van haar ex-man. Het artikel ging over Svantes nieuwste toneelstuk, *De vloek van de liefde*, dat in Dramaten in première zou gaan.

Svante werd geïnterviewd samen met de vrouwelijke hoofdrolspeelster, tevens Svantes nieuwe vriendin, Johanna Ek. Op de foto's bij het artikel zaten ze naast elkaar op een bruine leren bank. Achter hen was een stukje van een schilderij van een zeilboot te zien.

20

Svante vertelde de journalist dat hij ervan overtuigd was dat het stuk Johanna's grote doorbraak zou betekenen, en hij noemde haar 'de nieuwe Greta Garbo'.

Vanessa schudde lachend haar hoofd en wierp net op tijd een blik uit het raam om de brede rug van Reza Jalfradi te zien, die bij Solkungen naar binnen ging.

Ze legde de krant weg op tafel en nam een slok van haar koffie.

Dertien jaar hadden Vanessa en Svante hun leven gedeeld.

Ze hadden besloten om geen kinderen te krijgen en zich allebei op hun carrière te richten. Vanessa als inspecteur van politie bij het team dat na een reorganisatie de fantasieloze naam 'Opsporingssectie groep 5 en 6 van de onderzoekseenheid' had gekregen.

Maar iedereen bij de politie noemde het de 'Novagroep'.

Deze speciale eenheid moest individuen die banden hadden met de georganiseerde misdaad in Stockholm nauwlettend in de gaten houden. Het team was de afgelopen jaren flink uitgebreid.

Bij Svantes baan als toneelregisseur hoorde dat hij meerdere avonden per week in de kroeg zat en erotische avontuurtjes had met vrouwen die onder de indruk waren van zijn beroemdheid.

Daar had Vanessa geen enkele moeite mee. Ze kon liefde en seks van elkaar scheiden.

Maar toen ze op een ochtend aan de ontbijttafel zaten, kreeg Svante een sms. Vanessa had zijn mobieltje gepakt in de veronderstelling dat het haar telefoon was. Op het scherm verscheen een alienachtig schepseltje. Diezelfde middag gooide ze Svante eruit. Sindsdien woonde hij bij Johanna Ek in haar tweekamerwoning in Södermalm.

Vanessa schudde de herinnering van zich af, stond op en liep naar de bar.

'Ik wil betalen.'

'Geen probleem, signora.'

Ze stopte haar American Express-creditcard in het pinaapparaat en toetste haar code in.

'*Mille grazie*,' zei de Zuid-Zweedse jongen glimlachend.

21

Reza Jalfradi zat voorovergebogen met zijn mobieltje in zijn hand toen Vanessa de deur van zonnebank nummer twee openduwde. Zonder verdere begroetingsrituelen ging ze naast hem zitten.

Reza was een achtenveertigjarige voormalige overvaller van geldtransportwagens, die zich had omgeschoold tot restaurateur. Hij gebruikte niet, en dat maakte hem betrouwbaar. Bovendien kende hij alles en iedereen. Vanessa had niet de illusie dat hij de wereld wilde verbeteren. De informatie die hij haar gaf, was zorgvuldig afgewogen en het diende, op wat voor manier dan ook, zijn eigen belang.

'Wat fijn dat het eindelijk gelukt is,' zei ze sarcastisch.

'Ik ben een populaire man met een drukke agenda, maar mijn secretaresse heeft toch een gaatje weten te vinden,' reageerde

Reza op dezelfde toon.

‘Ik hoorde dat je pizzeria dit jaar het Nobeldiner weer gaat verzorgen. De koning schijnt dol te zijn op jouw *quattro stagioni*. Is het de ingeblikte ham die hem zo uniek maakt?’

Hij lachte.

‘Help me eraan herinneren dat ik je bel als ik een comedian nodig heb voor mijn volgende afscheidsfeest uit de gevangenis.’
Vanessa haalde een doosje snus uit haar achterzak en hield het Reza voor.

Hij schudde zijn hoofd.

‘Ik kan vandaag niet zo lang blijven,’ zei ze. ‘Praat me even bij.’
‘Er gebeuren interessante dingen. Er is iemand uit de financiële wereld ontvoerd.’

‘Daar weet ik niks van. Wanneer?’

‘Twee weken geleden. Hij is een paar dagen geleden vrijgelaten.’

‘Wie zitten erachter?’

‘Geen idee.’

‘Doe niet zo flauw.’

‘Ik meen het. Ik weet het echt niet.’

Ze nam hem op.

22

‘Wie is het?’

‘Weet ik niet. Maar ik kan er wel achter komen.’

‘Dat er een zakenman wordt ontvoerd, gebeurt niet vaak, niet in Zweden in elk geval. Kan Legionen erachter zitten?’

Reza schudde zijn hoofd.

Sinds een jaar was Legionen een nieuwe machtsfactor in de Stockholmse onderwereld. De twee leiders van de bende, Joseph Boulaich en Mikael Ståhl, waren oud-militairen. Na hun missie in Afghanistan waren ze overgestapt naar de particuliere sector en hadden ze voor Amerikaanse beveiligingsdiensten in Irak gewerkt. In Kopenhagen werd de georganiseerde misdaad al jaren gedomineerd door bendes die uit Irak- en Afghanistanveteranen bestonden. In Zweden was dit fenomeen nieuw. En weerbarstig, zoals was gebleken.

Legionen was goed georganiseerd. In alle geledingen heerste discretie, waardoor de organisatie aan de aandacht van de tabloids was ontsnapt.

Voor zover men wist, voorzag Legionen Stockholm, Göteborg en Malmö van eersteklas cocaïne. Aanvankelijk hadden de andere bendes geprobeerd hun aandeel in de drugshandel met geweld terug te dringen, maar Legionen had zijn concurrenten met militaire strategieën en precisie aangevallen – en in het hele land lijkten achtergelaten. In Stockholm waren acht lichamen geïdentificeerd die aan het conflict werden toegeschreven. Niet een van de doden was een lid van Legionen, vermoedde men.

En er was niet één dader gepakt.

Sinds een paar maanden was de situatie gekalmeerd. Maar iedere poging om Legionen een klap toe te dienen, was geëindigd

in een fi asco voor de politie. Ze waren hun steeds een stap voor geweest. Volgens Vanessa kon dat alleen maar doordat ze getipt werden door iemand van de politie.

‘Nee, dan was het nooit uitgekomen. Niemand praat daar zijn mond voorbij,’ zei Reza.

Vanessa liep naar de wastafel om haar handen te wassen. Trok een papieren handdoek uit de houder en droogde ze af.

23

‘Verder nog iets?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Ik moet je iets vertellen,’ zei Vanessa.

Reza trok verbaasd zijn wenkbrauwen op.

‘Ik ben geschorst. Waarschijnlijk mag ik mijn baan houden, maar zolang de kwestie wordt onderzocht, ben ik op non-actief gesteld.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Dat doet er niet toe. Als je met iemand anders wilt praten, kan ik een van mijn collega’s vragen.’

‘Ben je gek. Ik praat alleen met jou.’

‘Goed. Het is weer tijd om een nieuw e-mailaccount aan te maken.’

‘Nu is het mijn beurt om een naam te bedenken.’

‘Prima.’

Vanessa toetste de code in op haar mobieltje. Reza pakte het aan en opende de browser om een nieuw e-mailadres in te stellen. Ze zag zijn gezicht via de spiegel aan de muur. Ineens barstte hij in lachen uit.

‘Wat is dit?’

Toen begon het haar te dagen – ze was vergeten haar zoekgeschiedenis te wissen.

‘Alleen maar lesbische dingen,’ zei Reza vrolijk. ‘Ik wist niet dat je van de vrouwtjes was.’

‘Hou je kop.’

Reza hield afwerend zijn handen omhoog.

‘Het kan mij niet schelen. Leuk dat we dezelfde interesse hebben.

De volgende keer kunnen we samen in de kroeg achter de wijven aan.’

‘Hou op.’

‘Even kijken,’ mompelde hij. ‘Wat denk je van dit mailadres voor de komende drie maanden?’ Hij draaide het schermpje naar haar toe.

ilikegirls@hotmail.com stond er.

‘Hetzelfde wachtwoord als altijd,’ zei Reza.

24

2

Nicolas Paredes stopte een handvol bestek in de afwasmachine, deed de klep dicht en drukte op de groene startknop. Zette twee stappen opzij, pakte het handvat van de machine ernaast

en maakte hem open. Zijn gezicht werd vochtig van de stoom. Hij droogde zijn handen af aan zijn zwarte T-shirt en liet de klep open om de afwas te laten drogen.

‘Shit. Hoe moeilijk kan het zijn?’

Op een wankel krukje naast de lange werkbank zat zijn collega van die avond, Oleg, ongelukkig op zijn mobieltje te kijken. In het vieze water in de gootsteen rechts van hem dreven een paar grote pannen.

‘Wat is er?’ vroeg Nicolas in het Engels.

‘Mijn moeder en mijn zus zijn net met de boot aangekomen en nu probeer ik hun uit te leggen hoe ze bij mijn fl at in Hallunda moeten komen.’

Nicolas pakte een steelpan en begon hem te bewerken met de afwasborstel. Olegs telefoon ging. Terwijl hij luisterde tikte hij met de wijsvinger van zijn linkerhand op zijn voorhoofd en rolde met zijn ogen. Meteen erna hield hij een lang verhaal in het Lets.

‘Ik ga even een luchtje scheppen,’ zei Nicolas en hij zette de steelpan weg.

Hij ging op het trapje voor de keukendeur zitten en keek Nybrogatan in.

De deur achter hem ging open. In de deuropening stond een van de serveersters, Josephine Stiller.

‘Heb je een peukie voor me, Paredes?’ vroeg ze.

Hij schudde zijn hoofd.

‘Loop dan even mee naar de 7-Eleven.’

Ze liepen door de straat naar Nybroviken. Nicolas bleef voor de winkel staan, en toen Josephine weer naar buiten kwam, 25

hield ze een pakje Marlboro Gold omhoog.

‘Ik hoef niet, dank je.’

Josephine haalde haar schouders op, stak een sigaret tussen haar lippen en begon terug te lopen.

‘We werken allebei tot sluit. Wat vind je daarvan?’

Nicolas haalde zijn hand door zijn donkere, pasgeknipte haar.

‘Wat moet ik daarvan vinden?’

Josephine hield haar pas in en bracht haar gezicht zo dicht bij zijn oor dat hij haar vochtige adem voelde.

‘Ik vind dat je me moet neuken, zoals je laatst hebt gedaan,’ fl uisterde ze.

Nicolas draaide zich naar haar toe. Hun gezichten waren nu zo dicht bij elkaar dat hij haar lippen met zijn tong had kunnen aanraken.

‘Of je doet het niet. Het is aan jou. Ik heb gewoon zin in een beetje lol.’

Josephine stak de sigaret aan en blies uit. De witte rook bleef heel even in de lucht hangen, en loste vervolgens op.

De eerste keer dat ze dezelfde dienst hadden gedraaid, had ze duidelijk laten merken wat ze van hem vond. Na maanden heft ig

flirten had hij haar uiteindelijk niet kunnen weerstaan. Naast haar baan als serveerster bij Benicio studeerde Josephine rechten aan de universiteit van Stockholm. Ze was opgegroeid in Östermalm en in veel opzichten een typisch rijkeluijsmeisje: knap, zelfverzekerd, vol zelfvertrouwen. Nicolas vond het leuk om met haar te praten, want in tegenstelling tot veel andere mensen die met een uiterlijk zoals dat van haar geboren waren, beschikte Josephine wel over humor en een sprankelende intelligentie. Nicolas wist uit ervaring dat veel meisjes die eruitzagen als Josephine persoonlijkheid misten. Ze waren saai, want ze hadden nooit hun sociale vaardigheden hoeven te ontwikkelen omdat ze toch altijd hun zin kregen.

‘Je wilt gewoon je vader op de kast jagen door een getatoeëerde kerel uit een achterstandswijk mee te nemen,’ zei hij glimlachend.

26

‘Misschien.’ Ze nam een diepe haal van haar sigaret. ‘Maar toch begrijp ik het niet helemaal. Normaal hoef ik niet zo te bidden en te smeken.’

‘Ik vind je leuk, Josephine, maar het kan gewoon niet. Je bent te jong.’

‘Ik ben twintig. En relax, opa, ik vraag je heus niet ten huwelijk. Je bent een beetje moeilijk, daar heb ik een zwak voor. Dat maakt je niet zo voorspelbaar als alle andere mensen in deze aanstellerige stad.’

‘Een andere keer misschien,’ zei Nicolas.

Ze gingen op het trapje voor de keuken zitten.

‘Wat ga je zo meteen doen?’

‘Naar Maria.’

Josephines ogen werden groot en haar mond viel open, maar hij was haar voor.

‘Dat is mijn zus.’

‘Ik had het niet erg gevonden om tweede viool te spelen. Maar goed, dan pik ik wel een rijke loser in een bar op.’

Ze stond op en gooide haar sigaret weg. Gaf hem een kus op zijn wang.

Achter Nicolas viel de deur met een klap dicht. De sigaret bleef gloeiend op de straatstenen liggen. Ze hadden het leuk gehad. De volgende ochtend had ze een veel te groot T-shirt van hem geleend en ontbijt gemaakt. De rest van de dag waren ze niet meer uit bed gekomen, behalve om pizza te halen op Gullmarsplan. Ze maakte hem aan het lachen. Hij wilde haar netjes behandelen, maar in de huidige omstandigheden was een verhouding uitgesloten.

Hij moest nu allereerst naar Maria. Zij was het belangrijkste in zijn leven.

Hij kwam overeind, toetste de deurcode in en liep de keuken weer in.

Oleg zat te hannesen met de klep van de afwasmachine. Toen hij hem open had gekregen, draaide hij zich om om geen stoom

in zijn gezicht te krijgen. Daar slaagde hij maar deels in, zijn ronde bril besloeg.

‘Hoe ging het?’

Oleg wreef de brillenglazen met zijn T-shirt droog en tuurde naar Nicolas.

‘Niet goed.’

Zijn telefoon ging. Oleg legde hem geïrriteerd op het krukje.

‘Hoelang blijven ze?’ vroeg Nicolas.

‘Tot zaterdag.’

‘Ga naar ze toe.’

Oleg schudde zijn hoofd.

‘Ik kan jou toch niet met deze puinhoop achterlaten. Bovendien heb ik het geld nodig.’

Nicolas wist dat Oleg al maandenlang geld opzijzette om zijn zus en moeder over te laten komen. Naast zijn afwasbaan bij Benicio werkte de Let op een bouwplaats in Märsta. En soms rivaliseerde hij ’s nachts in City met arme gepensioneerden en Oost-Europese Roma om statiegeldblikjes.

Nicolas duwde hem zachtjes opzij, ging op zijn plek staan en begon de glanzende borden uit de machine te halen.

‘Laat mij maar. Niemand hoeft het te weten. Niet dat ik snap waarom iemand de Oostzee oversteekt om bij jou te kunnen zijn; ik word er in elk geval rijkelijk voor betaald.’

‘Ja, dit is een echt een goudmijntje, hè,’ zei Oleg en hij trok met zijn mond. Hij zette zijn bril weer op. ‘Maar serieus. Bedankt. Ik zal het onthouden.’

Een paar uur later stapte Nicolas bij Östermalmstorg in de metro. Toen de deuren dichtgingen, bedacht hij dat hij ergens had gelezen dat de gemiddelde leeft ijd van de inwoners van Danderyd drieëntachtig jaar was. Een paar minuten reizen met de rode metrolijn naar het zuiden, in Vårberg, lag die vier jaar lager.

Hij had geen reden om aan te nemen dat dat was veranderd sinds hij het artikel had gelezen.

De situatie in de buitenwijken van Stockholm was slechter dan ooit. Schietpartijen en autobranden waren aan de orde van de dag. Er werd openlijk gedeald. De bendes waren de baas, en de bendeleden werden steeds jonger. Jongeren hingen rond en mishandelden en beroofden mensen voor hun plezier.

Bendeleden werden doodgeschoten in auto’s aangetroff en of openlijk op straat geliquideerd. De grote verliezers waren de duizenden inwoners van de buitenwijken, die een normaal leven wilden leiden en hun kinderen wilden zien opgroeien maar geen geld hadden om ergens anders te gaan wonen.

Mensen zoals Maria.

Hij moest vanavond naar zijn zus, want de komende dagen zou hij daar geen tijd voor hebben. Bovendien miste hij haar.

Ze was een jaar ouder dan hij en gediagnosticeerd met autisme. Maria woonde nog steeds in dezelfde serviceflat als waar ze was gaan wonen toen ze meerderjarig werd.

Sinds Nicolas weer in Stockholm woonde, was ze twee keer beroofd. Maar het was niet alleen vanwege het geld dat ze het op haar hadden gemunt, ze had ook een aangeboren heupafwijking, waardoor ze met haar rechterbeen sleepte. Haar hele jeugd in Sollentuna was ze een even makkelijk als vanzelfsprekend doelwit voor pestkoppen geweest.

In Vårberg gooiden kinderen en jongeren stenen naar haar als ze buitenkwam.

Nicolas had haar gevraagd bij hem in te trekken aan Gullmarsplan, maar dat had ze geweigerd. Ze hield niet van verandering.

Wilde niemand tot last zijn. Maar zodra Nicolas genoeg geld had, zou hij haar meenemen, ver weg bij Vårberg vandaan. Hij werd geplaagd door schuldgevoel omdat hij haar zo'n lange tijd alleen had gelaten. Toen hij in het leger zat en veel in het buitenland was, zag hij haar hooguit een paar keer per jaar. Ze had hem altijd op het hart gedrukt dat het goed met haar ging. Ze had gedaan alsof. Voor hem.

Nooit meer, dacht hij.

Vier andere reizigers haastten zich over het perron van Vårberg. De metro zuchtte, maakte vaart en reed in zuidelijke richting weg. Voor het winkelcentrum, waar alles dicht was, sloeg hij rechts af. Stak het gras over en liep schuin over de parkeerplaats. Met de smartkey die hij van Maria had gekregen ging hij haar flat binnen.

De receptie was donker.

Nicolas liep naar de kleine lift en ging naar de derde verdieping. In de gang hing de geur van eten. Televisiegeluiden, stemmen, een huilend kind. Voor Maria's deur hield hij stil en drukte op de bel. Hij hoorde de slepende tred van zijn zus.

De deur gleed langzaam open. De hal achter Maria was donker, maar toen ze naar hem opkeek, zag hij meteen het opgedroogde bloed in haar haar. Rond haar rechteroog zat een groengele blauwe plek. Ze stapte naar achteren om hem binnen te laten.

'Godallemachtig,' mompelde hij.

3

In het deel van de wereld dat de ontdekkingsreiziger Ferdinand Magellaan Vuurland had genoemd, hing een compacte duisternis. De golven van de Stille Oceaan wierpen zich bulderend op de rotsen en losten op in wit schuim. De wind trok aan zijn kleren en alles wat groeide.

In de wolkeloze nachten van Zuid-Chili scheen de maan zo fel dat je in het licht ervan een krant kon lezen. Maar nu hielden de maan en de sterren zich achter een dik wolkendek schuil.

Een zeemijl in zee lag het vrachtschip MS Iberica. Zonder de

boordlichten van het schip zou je nu niet weten in welke eeuw je je bevond, dacht Carlos Schillinger. In de natuur werd de tijd buitenspel gezet. Daarom hield hij van het platteland en had

30

hij een hekel aan vieze steden, waar mensen als vee boven op elkaar leefden.

Hij trok zijn jas dicht om zich heen en verplaatste zijn blik naar een eindje voor het vrachtschip. Hoewel hij de motorboot niet kon zien, wist hij dat die op weg was naar het strandje ten zuiden van hem.

Het deel van de vracht dat de MS Iberica in de Filipijnen had opgepikt, stond niet geregistreerd. En dat zou ook zo blijven. De levende waar zou met de vrachtwagen die stond te wachten ruim duizend kilometer naar het noorden worden vervoerd en verstopt.

Hij hoorde voetstappen achter zich. Carlos hoefde zich niet om te draaien om te weten dat de man die naast hem kwam staan zijn geadopteerde zoon was, Marcos.

‘Ze zijn er bijna,’ zei hij.

‘Mooi,’ reageerde Carlos.

Marcos balde zijn handen voor zijn mond en verwarmde ze met zijn adem.

‘Hoelang moeten we wachten tot de volgende lading?’ vroeg hij. Zijn stem klonk dof en vreemd door zijn handen.

‘Dit is de laatste uit de Filipijnen.’

‘Geen nieuwe bron?’

‘Nee, nog niet.’

Vijftig meter verderop op het water deed iemand een zaklamp aan, en een seconde later was de MS Iberica weer de enige lichtbron.

‘Het is zover,’ constateerde Carlos.

Ze liepen over de rotsen naar beneden. Marcos scheen met zijn mobiele telefoon op de grond. Een zeevogel krijste.

De dieseldampen van de vrachtwagen prikten in zijn neus.

Zo’n tien meter voor de kust deed de motorboot zijn boordlichten aan en gleed langzaam naar het strand. Toen de onderkant van de boot over het zand schraapte, gingen de koplampen van de vrachtwagen aan en werd de duisternis gevuld met stemmen en schaduwen.

31

Een kind begon te huilen. Het meisje werd met een paar oorvijsen tot zwijgen gebracht, waarop haar gehuil overging in gesnik, dat door de golven, de motor van de vrachtwagen en de opgewonden stemmen van de mannen werd overstemd. Sterke armen dreven de kinderen het strand over en tilden hen aan boord van de vrachtwagen.

Een van de oudere jongens rukte zich los en rende naar een bosje. Twee mannen gingen hem achterna. De anderen knipten hun zaklamp aan en schenen in de richting waarin de jongen

was verdwenen. De twee mannen kwamen terug met de jongen tussen hen in. Zijn hoofd hing omlaag, hij stribbelde tegen. Bad en smeekte. Ze smeten hem op de laadvloer. Sloten de deuren. Bonsden twee keer, om aan te geven dat alle kinderen ingeladen waren.

Toen de vrachtwagen en de volgauto waren verdwenen, daalde de rust weer over het strand neer.

Carlos liep naar zijn auto. Zijn chauffeur, Jean, zat met zijn rug tegen het portier aan gehurkt. In zijn mondhoek hing een brandende sigaret.

‘Klaar om te gaan, *jefe*?’ vroeg hij toen hij Carlos in het oog kreeg. Hij kwam overeind en gooide zijn sigaret weg.

‘Sí.’

De sigaret bleef gloeiend op de grond liggen. Carlos zette een paar stappen opzij, trapte hem uit en raapte hem op. Gaf de peuk aan Jean.

‘Gooi deze thuis maar weg.’

‘Natuurlijk. Sorry.’

Na een hele nacht rijden zag Carlos het hek dat Colonia Rhein van de rest van de wereld scheidde. Het gleed geluidloos open. De dertienduizend hectare grond van de kolonie bestond grotendeels uit bos, en pakweg een kwart was omgeploegd tot akkers en weilanden voor de vleeskoeien. De woonhuizen van de honderdvijftig bewoners lagen verspreid in de heuvels. In het midden was een dorp ontstaan, met pakhuizen en fabrieken,

32

een school, een bakkerij en een protestantse kerk.

‘Naar huis?’ vroeg Jean. Hij geeuwde.

De zon was achter de Andes opgekomen. De bakkerij in het dorp zou zo dadelijk opengaan. Carlos wist dat hij niet zou kunnen slapen. Hij had koffi e nodig. Wilde alleen zijn, nadenken. Hij keek uit over de donkere velden, die gehuld waren in een dikke, witte mist.

Rechts van zijn auto verrees het ziekenhuis van Colonia Rhein: Clínica Bavaria. Het was een paar verdiepingen hoog en het modernste gebouw van de kolonie. Er kwamen patiënten uit de hele wereld, al waren het voornamelijk Aziatische zakenmannen. De kliniek had niet alleen voortreffelijke zorg en een vergevorderd stamcelonderzoek op geaborteerde embryo's te bieden, maar ook een orgaanbank voor de allerrijksten, die miljoenen betaalden, zodat ze in hun eigen land niet op een wachtlijst voor orgaandonatie hoefden te staan. Sommige transplantaties werden preventief uitgevoerd. Rijke mensen lieten hun organen vervangen om veroudering tegen te gaan, om hun leven te verlengen. Sinds begin jaren negentig beschikte de orgaanbank over organen van zwervelingen die van de Filipijnen naar Chili waren verscheept. Maar sinds de Filipijnse president Duterte aan de macht was en de oorlog had verklaard aan de drugskartels, werd het voor Carlos' zakenpartners in de Filipijnen steeds moeilijker

om te leveren.

Daarom zou deze vracht, die met de MS Iberica was gekomen, de allerlaatste zijn. Voor het voortbestaan van het ziekenhuis moest hij een nieuwe bron aanboren die de kliniek van organen kon voorzien.

‘Nee. Breng me naar het dorp. Daarna kun je naar huis om te slapen.’

‘Wat u wilt, *patrón*.’

Jean stopte voor de witte kerk. Carlos stapte uit en de Mercedes reed weg. De geur van versgebakken brood in de vochtige ochtendlucht maakte hem hongerig.

Carlos begroette señora Gisela van de bakkerij hartelijk en

33

vroeg om een *Nusskuchen* en een koffi e.

‘Komt eraan, don Carlos. Ga zitten, dan kom ik het zo brengen.’

Naast de ouderwetse kassa lag een stapel Duitse tijdschrift en.

Carlos pakte *Der Spiegel* en ging buiten aan een tafeltje zitten.

Hij sloeg het vier dagen oude blad open. Señora Gisela zette de koffi e en notencake voor hem neer.

Carlos bedankte haar en nam een hap.

‘*Delicioso*, zoals altijd.’

Ze pakte een doekje, nam de lege tafeltjes af en tuurde naar de velden terwijl Carlos zich in het blad verdiepte. Hij las vluchtig de opiniepagina. Nam halfh artig een paar artikelen door, toen de kop van een nieuwsbericht zijn interesse wekte.

500 vluchtelingenkinderen verdwijnen er in zweden

– ieder jaar.

In het artikel stond dat Zweden moeite had om de immigrantenkinderen in het land in de gaten te houden. Mensenrechtenactivisten verweten de politie en autoriteiten de verdwijningen door de vingers te zien. Hij werd onderbroken door Gisela’s stem.

‘Daar komt don Dieter,’ zei de vrouw, waarna ze de bakkerij weer in liep.

Er kwam een wankel gestalte over de weg aan geschuifeld.

Hij leunde op een stok.

‘Goedemorgen,’ begroette Dieter Schück hem in het Duits, hij liet zich licht kreunend op de stoel aan het tafeltje naast Carlos zakken en zette zijn stok ertegenaan.

Achter hen ging de deur open, señora Gisela kwam naar buiten met koffi e en een koffi ebroodje.

‘Welke krant wil don Dieter vandaag lezen?’ vroeg ze in het Spaans.

‘Die,’ zei Dieter terwijl hij naar Carlos wees. Hij barstte in schaterlachen uit, wat overging in een hoestbui. Hoewel Dieter al sinds halverwege de jaren veertig in Chili woonde, sprak hij nog steeds met een sterk accent. Hij schakelde over op het Duits.

34

‘Wat lees je?’ wist hij er tussen het hoesten uit te persen.

‘Over Zweden,’ zei Carlos kortaf. Hij mocht Dieter en hij respecteerde hem, maar hij vond het verschrikkelijk om gestoord te worden als hij las.

‘O, je derde vaderland. Je spreekt toch Zweeds?’

Dieter sloeg zichzelf een paar keer op zijn borst, en het hoesten hield op.

‘Ja,’ zei Carlos. ‘Al had mijn vader weinig op met Zweden. Hij zag zichzelf als Duitser. Hij heeft de Duitse achternaam van mijn moeder aangenomen toen ze trouwden, zoals je weet.’

Dieter bracht het koffi ebroodje bevend naar zijn mond en nam een hap. De kruimels regenden op zijn overhemd en schoot.

In de oorlog was Dieter *Untersturmführer* bij de Waff en-SS.

Hij was verslagen aan het oostfront. Hij had Stalingrad bereikt en was door het Rode Leger teruggedreven naar Duitsland. Had Berlijn tot het eind toe verdedigd. Hij was gewond geraakt. Hersteld.

Vervolgens naar Zuid-Amerika en Chili verhuisd, samen met de SS-families die Colonia Rhein zouden stichten.

Er kwam een nieuwe hoestbui opzetten. Dieter sloeg met zijn vuist op zijn borst en kuchte.

‘Niemand heeft Berlijn met zoveel felheid en overgave verdedigd als jouw vader,’ zei hij terwijl hij zijn mondhoek afveegde.

‘Hoelang is hij er nu al niet meer?’

‘Zeventwintig jaar.’

‘Zeventwintig jaar, ja. Hij is op een goed moment overleden.’

Ze zwegen terwijl de zon steeds hoger aan de hemel kwam te staan.

In de bakkerij viel een stuk servies op de grond. Señora Gisela vervloekte luidkeels een heilige van wie Carlos nog nooit had gehoord.

Hij hing zijn jas over de stoelleuning en legde het blad weg.

Hij draaide zijn hoofd naar een stipje op een van de heuvels. De zwarte Chevrolet-pick-up van zijn adoptiezoon kwam de heuvel op gereden.

‘Wil jij hem?’ vroeg Carlos terwijl hij Dieter het blad aanreikte.

35

De oude man reageerde niet, maar bleef met halfopen mond voor zich uit staren.

Nadat Marcos de auto had geparkeerd, ging hij bij Carlos aan het tafeltje zitten.

‘Kijk,’ zei Carlos terwijl hij zijn vinger op het bericht over de Zweedse vluchtelingenkinderen zette. Hij nam zijn adoptiezoon op terwijl hij met samengeknepen ogen het artikel doorlas.

Marcos was in een dorpje vlak buiten Valdivia geboren. In de zomermaanden worden de bewoners geteisterd door allesvernietigende bosbranden, die alles wat op hun pad komt in de as leggen. Het huis waar Marcos woonde werd ingesloten door het vuur. Het laatste wat zijn biologische moeder in haar leven heeft gedaan, was haar negenjarige zoon in een put laten zakken, waarna zij en haar man levend door de vlammen werden

verzwolgen.

Een week later werd de jongen door reddingswerkers gevonden.

Hij was verzwakt, maar ongedeerd. Hij had water uit de put gedronken, en om zijn honger te stillen had hij de ratten gegeten die ook hun toevlucht in de put hadden gezocht. Het verhaal over Marcos werd bekend in heel Chili, de kranten schreven kolommen vol over de wonderjongen uit Valdivia. Carlos was meteen gefascineerd geraakt door zijn lot. Hij belde het kindertehuis, regelde met de directrice dat hij hem zou adopteren en betaalde haar zwijggeld. Er werden geen documenten ondertekend. Twee dagen later zat de jongen naast hem in de auto en reden ze naar het zuiden. Naar Colonia Rhein.

Vanaf het allereerste moment had Carlos van Marcos gehouden alsof hij zijn eigen zoon was. En ondanks zijn zwijgzaamheid en verlegenheid had Marcos zich aangepast aan het leven in de kolonie, de taal geleerd en vrienden gemaakt. Hij was de kleinste van zijn leeftijdsgenoten, maar hij rende sneller, sprong hoger en sloeg harder dan alle anderen. Carlos had nog nooit iemand gezien met Marcos' fysieke capaciteiten. Zijn bewegingen hadden een soort rauwe, bijna dierlijke kracht.

Misschien was het ook niet zo vreemd, dacht Carlos weleens

36

toen hij zijn adoptiezoon zag opgroeien, want zijn biologische ouders waren Mapuche-indianen – de enige indianenstam die het Incarijk noch de Spanjaarden hadden weten te onderwerpen. Toen Marcos klaar was, legde hij het blad opzij en stopte een stuk notencake in zijn mond.

‘Ken jij mensen in Zweden die ons zouden kunnen helpen?’ vroeg Carlos.

Marcos kauwde en knikte langzaam.

‘Ja. In mijn eenheid in Colombia zat een man die voor Blackwater had gewerkt. Heel competent en serieus. Iemand die je kunt vertrouwen.’

‘En deze competente man zou ons kunnen helpen kinderen te vinden?’

‘Ja.’

‘Dan wil ik dat je contact met hem opneemt en vliegtickets voor ons naar Zweden regelt.’

‘Wanneer?’

Carlos vond het vreselijk om de kolonie te verlaten, Chili te verlaten. Maar nu ontkwam hij er niet aan, als hij het voortbestaan van Clínica Bavaria wilde veiligstellen.

‘Zo snel mogelijk,’ zei hij met een zucht.